

ΣΤΝ ΘΕΩ 3
ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΝ
ΕΛΛΕΙΨΕΩΝ
GRÆCARUM
NOVI FEDERIS,

VENIA
AMPLISS. FACULT. PHILOSOPH.
IN ACAD. REG. UPSAL.

PRÆSIDE
VIRO CELEBERRIMO,
MAG. JOHANNE J.
AMNELL,

Græc. Lit. PROFESS. REG. ET ORD.
PUBLICA PLACIDAQUE DISPUTATIONE
EXCUTIENDAM PROPOSITA

ISAACUS SEVALLIUS,
DALEKARLUS.

IN ACROATERIO CAROLINO MIN. D. XXII. JUN.

A. MDCCLI.

Antemeridianis horis solitis.

UPSALIÆ

S:Æ R:Æ M:TIS
VIRO MAGNÆ FIDEI,
DIOECESEOS AROSIENSIS
EPISCOPO,
CONSISTORII ECCLESIASTICI
PRÆSIDI,
REGII GYMNASII ET SCHOLARUM
EPHORO
EMINENTISSIMO,
REVERENDISSIMO PATRI,
DN. MAG. SAMUELI
TROILIO,
MÆCENATI OPTIMO.

Quando. TE. PATER. EMINENTISSIME.
A. DEO. Et. REGE.

Repetenti. Solo. Natali. Clementissime. Redditum.

Uno. Ore. Animo. Uno.

Salvere. Jubent.

Vestmanni. Quotquot. Sunt. Et. *Dalekarli.*
Cives.

Quando. TE. Constitutum. PRÆSULEM. Suum.

Geminatis. Excipiunt. Plausibus.

Sacri. Cætus. ac. Literarum. Officinae.

Peren-

Perennaturi. Floris. Sui. Spem. In. Te. Defigentes.
Quid. Est.

Quod. Gaudia. Nostra. Alto. Premamus. Silentio.
Qui. Tibi. Curæ. Sumus. Erimusque.

Vestmannia. Et. Dalekarlia. Egressi.

Sed. Illuc. Ubi. Jusseris. Redituri.

Camenarum. Upfalenium. Cultores.

Quorum. Pars. Ego. Parva.

MAGNO. Tibi. Ingeniorum. CENSORI.

Et. Literarum. Adsertori.

Hoc. Quantulumcunque. Est. Chartacei. Muneris.

Collocatæ. In. Bonis. Artibus. Juvenilis. Operæ.

Qualicunque. Redditurus. Rationem.

Pia. Manu. Mente. Obsequiosa.

Do. Dico. Dédico.

Et.

Tibi. Fortunas. Meas. Tuas. Numini.

Venerabundus. Commendo.

VIVAS.

DEO. REGI. PATRIÆ.

Ac. Florentibus. In. Ea. Rebus. Publicis.

SACRÆ. Pariter. Et. LITERATÆ.

Quarum. Utraque.

Multa. TIBI. Debet. Jam. Diu.

Plura. Debebit.

Hæc. Votorum. Summa. Est.

Quæ. Certatim. Cum. Aliis. Fundere. Nunquam. Absistet.

REVERENDISSIMO. NOMINI. TUO.

Devotissimus. Cliens.

ISAACUS SEVALLIUS.

VIRO Admodum Reverendo Praeclarissimoque,
DOMINO
Mag. GABRIELI
SEVALLIO,

Ecclesiæ Rårvikensis PASTORI & adjacentium
PRÆPOSITO Gravissimo,
PARENTI INDULGENTISSIMO.

Ea fuere jam diu, & sunt adhuc in dies, Tua, *Pater Amantisime*, in me beneficia, ut, si digna horum laude defungi me posse crederem, ingentis confidentiae; sin autem illa tacerem omnino, tetræ ingratitudinis haut injuria reus peragerer. Itaque protot Tuis tantisque de me meritis, quas agere non valeo, nedum referre, gratias habeo &, donec ero in vivis, habebo pias ac devotas: & mei qualiscunque studii, quod, Tuis excitatus monitis multo saluberrimis, Tuisque sumtibus munifice sublevatus, ingenuis artibus impendi, exile hoc specimen, (idemque futurum filialis obsequii monumentum,) summa animi veneratione *Tibi* consecro. Cum vero cupidissimus usque fueris meæ salutis, ego pro *Tua*, nullo non tempore, preces repetam ardentissimas. *Præstet Te, Pater Optime*, una cum Dilectissima *Matre* mea, diutissime incolumem, & quam vegetissima impertiat senectute, Maximus rerum humanarum Arbiter. Sic demum optimè nobiscum agi judicabimus, qui Tui sumus.

VENERANDI NOMINIS PATERNI

Cultor obsequentissimus,
ISAACUS SEVALLIUS.



L. N. J.

APHORISMUS I.

Merito contendunt Theologici ac firmiter probant, Scripturam Θεόπνευσον in se perspicuam esse. Ut vero lectoribus hæc talis deprehendatur, illorum est, debita scrutinii adminicula, quæ in sanctiore literatura manifestissimi sunt ulus, naviter adhibere.

¶. I. Sicubi obscuriora videntur Divina oracula, contingit isthoc non Scripturæ vitio, sed legentis culpa. Nota est distinctio, perspicuitatem inter *objectivam*, quæ sacris literis semper & ubi vis competit, ac *subjectivam*, quæ ex debitis scrutinii subsidiis, rite adhibitis, pendet. Sic obscuritatem, non *objectivam*, sed *subjectivam* arguunt, in Epistolis PAULINIS, δυοντα τινα, quorum meminit PETRUS, (Ep. II. C. III. 16.) loquutus heic de sublimioribus quibusdam PAULI dictis, quæ quidem

A

apud:

ἀμαθεῖς καὶ ἀσήμικτοι σρεβλῆσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφὰς, πρὸς τὴν ἴδιαν αὐτῶν ἀπώλειαν. Quae verba potissimum ad difficultates, illis, qui non satis exercitati sunt, in S:a Scriptura inveniendas, refert CHRISTIANUS SCHOETTGENIUS. (Nov. Lex. Gr. in N. F.) Nobis vero insuper hæc videntur referenda ad execrabile quorundam studium sacros Pandectas pervertendi, atque in alienum sensum detorquendi; quod non semper est rudiorum.

§. II. Quia vero sensa scriptoris per verba significantur, nemo non videt, quanti interfit, ad sensum sacri codicis eruendum, genium linguae, qua viri Θεόπνευσοι mentem Numinis exposuerunt, probe perspectum habere. Unde sanctiores illæ linguae, quibus salutis nostræ oracula consignata sunt, ut, quam fieri potest, sollertiafissime excolantur, e re esse, nullo negotio colligitur.

§. III. Qua re adducti, Ellipticas Lingue Graecæ formas, quæ in N. F. sunt obviæ, nobis pro viribus enodandas sumfimus; non quidem universas & singulas conquisituri: (id enim non exiguae diaatribes, sed grandiusculi voluminis uberrimum foret argumentum:) sed delecturi saltim palmarias; quibus adlati in medium atque observatis, non erit difficile his, qui libros N. F. adtentius evolverint, reliquas itidem animadvertere.

APHOR. II.

In lingua N. Federis authentica, loquutiones, quæ occurrunt, Ellipticæ, eam licet pariant difficultatem, ut vel sagacissimi interpretes, quibus τὸ τῆς ἐλείψεως μυστήριον non satis innotuit, sive in com-

commentariis, sive in versionibus suis,
mirum quantum tubinde hallucinantur,
perspicuitati tamen sacri textus N. F.
nihil officiunt.

§. I. Ἐλλεῖψις, ἀπὸ τῆς ἐλλείψεως denominata,
est defectus vocum, vel unius, vel plurium, que ad
justam & integrā orationis structuram requiruntur.

§. II. Ejusmodi sermo, in quo ad sensus
integritatem desideratur nonnunquam & subau-
diendum relinquitur unum alterumve vocabulum,
quod familiari usu, præ loquendi celeritate aut bre-
vitatis studio, reticeri moris est, in linguis, quot-
quot innotuere, omnibus passim occurrit.

§. III. Inprimis vero etiam in Lingua Græca e-
minet Βραχυλογία studium, quique dicendi brevita-
tem maxime promovet, creber & sollemnis ἐλλεί-
ψεως usus, hoc cupidius olim a Græcis admissus,
quod ornamenti & elegantiae non parum inde ipsis
linguae conciliaretur. Neque enim dubium est, quin
continua repetitio earum vocum, quas, ex analogia
& structura familiari, quisque genio linguae ab ipsis
incububilis imbutus, némine monente, supplere fa-
cile possit & subintelligere, naufragiisque nonnihil
adferret, & adeo venustatem ipsius linguae diminue-
ret. Accedit ingenium Græcae gentis, proverbiali-
bus apophthegmatis mirifice indulgens, quod non
tam svasit, quam impulit, ut defectivas loquendi for-
mulas studiosius sectaretur.

§. IV. Verum enim vero nobis, quibus hæc lin-
gua non est vernacula, quin multo labore & studio
addiscenda, hi in oratione defectus sæpenumerō
faciunt remoram. Unde non mirum, si Græce di-

ctis

ELLIPSES

4
cta suis linguis reddituri metaphraſtae atque interpretes, qui τῆς Ἑλλένως arcanum non satis perspetum habent, alienum ſepe a ſcopo eruant verborum ſenſum; & novam plane atque inauditam loquutionum iſtiuſnodi cuſtant significationem. Exempla quidem hujus rei poſſent adferri permulta; nos vero, brevitati litantes, lectorē velimus rogatum, ut ipſe inſpiciat præfationem, aureo libello BOSIANO, de Ellipſibus Græcis, præfixam.

§. V. Et hinc illæ lacrimæ, quibus cordatores jamdiu prosequuti ſunt tot in Eccleſia obortas lites tantosque errores, quando ad interpretandam sanctiorem linguam N. F. fuit deuentum.

§. VI. Cum autem hic, de quo agimus, in oratione detectus, non fit realis, ſed verbalis, iſque genio linguae Græcae convenientiſſimus, atque ejus decus & elegantiam inprimis arguens; utique non poſſunt ejusmodi defectivæ loquendi formulæ perſpicuitati ſacri codicis quidquam derogare. Quisquis autem ad abdita ſanctioris hujus literaturæ penetrare diſcupit, doctrinam ellipſeos ſi non ſatis ſibi reddidit familiarem, habet, quod ipſe ſibi adtribuat & imputet, obſcuritatis, ex iſta ſua imperitia redundantis, vitium.

§. VII. Quamquam e data definitione (§. I.) pateſcit, que nobis vera fit ac genuina Ἑλλενιſis, præſenti tamen argumento plusculum lucis fortiaſte fenera-bimur, ſi apertius planiusque dixerimus, que nobis *falsa* & *fictitia* Ἑλλενιſis audiat. Ni mirum videtur in querendis ellipſibus excedere modum, easdemque invenire, ubi non ſunt, ſiquis deficere alicubi dixerit illas voceſ, que vel α) ad analogicam plenæ orationis ſtructuram ſenſuſq; integritatem minime ſunt neceſſariæ; vel β), ſi forſan neceſſariæ fuerint, nullo legentis negotio, e proxi-ime antecedentibus, adſumi poſſunt & repeti: vel γ), *integra* orationis forma non modo nusquam alias addi-

tæ inveniuntur, sed neque facile sine barbarisini aut saltim insolitæ dictionis nota addi queunt; vel deum δ), sicuti alias fuerint expressæ, πλεονάξει, adeoque in ordinaria sermonis structura absunt potius, quam adsunt. Hasce & id genus alias ἐλλείψεις, quas non immerito quæstas dixeris atque affectatas, hoc minus admittendas ducimus, quod citra illas loca, quibus inesse singuntur, explanari facile possint.

APHOR. III.

Ellipsis Græca unius vocis, quæ in N. F. occurrit, est singularum orationis partium: etenim aliquando deest articulus, isque vel præpositivus vel postpositivus; aliquando nomen, idque aut substantivum, aut adjectivum; atque sic porro partes ceteræ.

§. I. Novimus quippe, vi definitionis supra (aphor. II. § I.) admissæ, ἐλλείψη εſt: vel vocis unius, vel etiam plurium, quæ ad integrum structuram requiruntur. Postulat ergo institutæ ratio, ut ellipsis singularum orationis partium, quæ in N. F. ocurrunt, primum excutere admitatur; & dein ad ellipsis plurium vocum strictim exponendam deveniamus.

§. II. Ellipsis articuli α) Præpositivi occurrit passim in N. F., idque nonnunquam ante infinitivos nominascentes. Ita Matth. XIV. 16. δέ τε αὐτοῖς ὑμεῖς Φαγεῖν, pro τῷ Φαγεῖν. (h. e. Βράβατος, v. præced.) Quomodo plene effertur τὸ Σῆν, τὸ απεθανεῖν, vice nominum Σῶν, Θάνατος, Philipp. I. 21. Sciens pretermitto consona exempla profanorum, eorumque Ἀττικῶν scriptorum, articulum neutr. generis infinitivis præfigentium, ut hos nominum vicem gerere indicet; quæ quis-

quidem eximia est regula HENRICI OPITII, in *Græcisimo facilitati suæ restituto*, p. 61. Sed & deficit articulus iis locis, ubi, si integra esset structura, demonstrativo sensu suo, aut certe majoris distinctionis gratia, exprimeretur; quemadmodum & cognatis locis, haut citra emphasis, exprimi solet. Matth. V. 20. Ἐὰν μὴ περιστένῃς οὐ διαισθίνῃ ὑμᾶν πλεῖον (supple τῆς) τῶν γεωμετρέων καὶ φρεσταῖον. Admittenda quoque videtur ellipsis articuli Matth. VI. 4. ὁ βλέπων (supple τὸ) ἐν τῷ κρυπτῷ, (videl. τὴν ἐν τῷ κρυπτῷ θεαν ἔλεημοσύνην.) Neque enim heic agitur de loco, ubi Pater cœlestis videt; nec vero de visionis modo, ac si clam videret & latenter: sed de objectu, quod videt. Græcorum in ἐπιγραφαῖς βραχυλογιαῖς, quæ non raro etiam ἐλλεῖψει articuli fecit locum, arguunt sacri scriptores. v. c. Act. XVII. 23. ubi PAULUS, adspectum a sele δειπνοῖο Atticæ adparatum in Areopago exponens, inter reliqua Atheniensium σεβάσματα commeminit βωμός, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο Αγνῶσω Θεῶ. Licet sacra sit hæc ara deo, nescio cui, nee nomine tenus noto, non tamen cuicunque deo αἰνωνύμῳ, sive ξένοις δαιμονίοις in universum, sed certo cuidam numini sacram fuisse, probabile admodum videatur. Hinc articulum femininum τῇ subaudientes non nulli, deam ignotam faciunt ISIDĒM Ægyptiam. Vid. OLEARII *dissert. de Pauli in urbe Athen. gestis*, §. 19. Rectius vero alii, masculinum τῷ desiderantes, ipsum verum Deum intelligunt; idque convenienter Paulinæ interpretationi: ὃν ἀγνοῦντες ἐυεβεῖται, τῷτον ἐγώ καταγγέλλω ὑμῖν. I. c. vid. CALOVII *Biblia illustr. ad h. l.*, & in primis VOLFII *Curas Philolog. & Critic. ad loc. eumad.* Certe, de genere articuli subaudit, hoc minor est dubitandi ansa, quod & LUCIANUS in *Philonatr.* τὸν ἄδικον ἀγνοοῦ (Θεὸν) commemorat.

Nec

Nec fere aliter initio librorum S. codicis Græci, ubi traditur vel scriptionis argumentum, vel aliud quid ad ἐπιγραφὴν faciens, frequentatur articuli ἔλλειψις. v. c. MATTH. I. i. MARC. I. i. passimque inititis Epistolarum PAULI, PETRINÆ prioris, &c. Verbo: iis locis deficere non immerito censebitur articulus, ubi huic, si expressus adest, nativa constaret demonstrandi, discernendi aut explanandi vis; quam inesse articulo vel inde patet, quod is subinde vicem sustineat demonstrativi pronominis: v. c. MARC. III. 5. & LUC. VI. 10. ἐπε τῷ ἀνθρώπῳ. JOH. VI. 10. οὐ κόρτος πολὺς ἐν τῷ τόπῳ. i. e. τέτω τῷ ἀνθρώπῳ, ἐν ἑκείνῳ τόπῳ. Quippe indice quasi digito monstratur praesens persona, certusque locus. Neque aliter e profanis probatissimi; in quibus THEOPHRASTUS ἡ. Χαρακτ. C. XXVI. ἐν ἐσόσεις τοῦ ἀνθρώπου ὅπης λαβεῖν; nempe pertinent isthac ad certum hominem, τὸν τρέχοντας κατανέμενον, cuius injecta fuerat mentio. Et licet articulum ubique locorum apud scriptores Graecos omnino demonstrativum esse, neutquam urgeamus; sic tamen plerumque emphaticum esse contendimus. v. c. in illa PETRI confessione, MATTH. XVI. 16. Σὺ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. ac si diceret: Tu es promissus ille Messias, ille verus veri Dei filius. Quem quidem articulum, convenienter genio Græcae linguae scriptorumque optimorum usui, hoc lubentiores frequentasse videntur Apostoli, quod is φρασσει demonstrativi, sibi Judæis familiarissimam, opportune admodum æquipararet.

Ellipsis Articuli β) Postpositivi. v. c. ante verbum substantivum, itidem suppressum: II Cor. VIII. 23. ὁ πὲρ Τίτου, (supple ὃς εἰσὶ) νομούσος ἐπός νοι αὐτογεγός. Ubi recte omnino Svecus Interpres: hvilken min stallbroder och medbjälpare är. Neque aliter Apoc. I. 5. α-

πὸ Ἰησὸς Χριστὸς, ὁ μάρτυς ὁ πιστός. plene: ὃς ἐστιν ὁ μάρτυς ὁ πιστός. Quemadmodum & optime Beatus M. LUTHERUS supplevit: Welcher ist der getreue zeuge. Eamdem ellipsis in commat. præced. & subsequ. (4 & 6.) admittit CHRISTIAN. SCHOETTGENIUS, cuius vide Lex. in N.T. & observat. ad Bosium. Item ante verbum aliquod expressum: v. c. I. JOH. III. 12. ἐγενέθης Καίν, (ὅς) ἐκ τῆς πονηρῆς ἦν, καὶ ἐσφαξε τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. Quod rite supplet Svecus: Icke fäldom Cain, som var &c. I PET. IV. 14. τὸ τῇ Θεῷ πνεύμα ἐφ ὑμᾶς ἀναπαυεται: (ὅς) κατὰ μὲν αὐτές βλασφημεῖται, κατὰ δὲ ὑμᾶς δοξάζεται. Jac. V. 6. Κατεδικάσσετε, ἐφονέσσετε τὸν δίκαιον, (ὅς) ἐν αἰτιάσσεται ὑμῖν. Respondet hic articulus relativo pronomini Latinorum; quod & hi non absimili ratione suppressunt. Sic VIRGILIUS:

Est locus, Hesperiam Graji cognomine dicunt.

§. III. "Ελλειψις Nominis α) substantivi sacris scriptoribus frequentior est, & singulari studio a pluribus tractata, quam ut eamdem copiose exponere nobis e re sit. Itaque paucis contenti erimus exemplis. MATTH. VIII. 29. MARC. I. 24. LUC. IV. 34. JOH. II. 4. *Ti ἔμοι καὶ σοι;* τι ἡμῖν καὶ σοι; scilicet ἐσι πρᾶγμα. MATTH. XXVII. 19. μηδὲν σοι καὶ τῷ δικαιῳ ἐκείνῳ, subaudi ἐσω πρᾶγμα. Plene habet DEMOSTHENES citatus a Posselio in Synt. Graeca, p. 60. εδέν ἐστιν ἔμοι καὶ σοι πρᾶγμα. nihil mibi tecum est negotii. Adhuc plenius poterit esserri: εδέν ἔμοι καὶ σοι πρᾶγμα κοντίν ἐσι. confer laudat. BOSIUM p. 102. seqq. Suppleri similiter possit MATTH. VI. 34. ἣ ἀνοίκου μεριμνήσει τὰ ἔσυττης (scil. πράγματα.) Ita & ita loquendi formis, τὰ τῇ Θεῷ, τὰ τῶν αὐτόθιστῶν, MATTH. XVI. 23. & passim alias, commodius vocabulum subintelligendum vix dabitur. Quod in simili loquu-

loquutione addit ARRIANUS L. II. p. 81. edit. Blan-

card. εἰ πέρ τι ἄλλο, καὶ τότο ἐν τῷ τοτε ἀβλαψετά βε-

σιλέως πράγματα. si quid aliud, certe hoc ipsum tum

obfuit rebus seu negotiis regiss. Nisi quod pro re na-

ta, atque ex substrata materia, specialius nomen ali-

quando sit subaudieadum: v. c. apud THEOPHRA-

STUM c. XXVI. τὰ τὰ ΘΕΣ, videlicet βελένυματα vel

potius forte σήματα. Neque ab his multum aliena sunt

loca, quibus deficit ἔργον, χρῆμα, κτῆμα, aut consimile

nomen. Ita Rom. II: 14. τὰ τὰ νόμος ποιῶν, adjice

vel ἔργα, e comm. 15 vel δικαιώματα, e comm. 26.

ejusd. cap. Marci IX: 50. Καλὸν τὸ ἄλλα, i. e. καλὸν ἐξ

χρῆμα ἢ κτῆμα, si ut reddit Suec. Interp. Salt är ett

gödt ting. Plene XENOPHON: ἔγκριτεια καλὸν τε

πάγαδὸν αὐδῷ κτῆμά ἐστι. Et EPICETUS: ἀδάνατον

χρῆμα ἢ ἄλληθεια. Sæpius deest vocabulum ἀνθρώπος,

& id quidem præcipue ad tertiam pluralem verborum:

ut Matth. V: 18. Μακάριοι ἔσεσθε, σταύρον ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ

διώξωσιν (οἱ ἀνθρώποι) Matth. VII: 16. & Luc. VI:

44. ἡ συλλέγοσθι (οἱ ἀνθρώποι) ἀπὸ αἰκενθῶν σαφυλάν.

(ἐξ αἰκενθῶν συνα.) Ubi Suecus egregie: Når MÅN-

NISKORNE förlmåda och förfölja eder. Icke bäm-

tar MAN vindruvor (fikon) af törne. Ita & profa-

nis nil familiarius eadem hac ellipsi ad verba φεστι, λέ-

γεσι, ισορροσι, εἰωθασι, &c. quæ in singulis fere capi-

tibus frequentat PALÆPHATUS περὶ ἀπίστων ισορροσῶν,

ita tamen, ut subinde plenius efficerat: ἔλεγον οἱ ἀνθρώ-

ποι. C. III. VIII. X. & alias. Agitur his locis, horum-

que similibus, de vulgatione fama, aut de populari con-

suetudine; ac si diceretur, ita fere loqui, ita vulgo

solere universos. Hinc THEOPHRASTUS C. III.

Ἄνθροι, ὃς ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἀνθρώπων; viden', ut o-

mnes (hominum turba, civitas universa) convertunt in

te oculos? Nostrum quis vernacula diceret: märker du

ej, burū man fäster ögonen på dig? MAN, (unde mān-niska,) tertiae singulari verborum adhaerens, non aliud sibi velle videtur, quam dictis locis suppressum expressumve Græcorum ἀνθρώπος, quod & singulari numero occurrit I Cor. IV. 1. ἔτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἀνθρώπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ. Ubi Suecus: Ther shall MAN hålla off före &c. h.e. Sic nos estimato unusquisque, ut ministros Christi. I Cor. XI. 28. δοκιμάζεται ἀνθρώπος εἰς τὸν se quisque exploret. Praet linguarum mater Ebræa, quando uox notat multitudinem hominum vel universitatem.

In recensionibus genealogicis usitatisima est ἐλλείψis nominum, aliquem gradum cognationis significantium; quæ quidem deesse, plerumque expressus prodit articulus. v. c. Marci XVI: 1. Μαρία ἡ τῆς Ιακώβου, scil. μήτηρ. (quæ vox additur Matth. XXVII. 56. & Marci XV. 40. Μαρία ἡ τῆς Ιακώβου τῆς μητρὸς μήτηρ, Jacobi minoris mater.) Matth. X: 2, 3. Ιακώβος ὁ τῆς Ζεβδαῖος, (sc. υἱός.) & mox: ὁ τῆς Αλφαῖος. Job. XXI: 2., omisssis item nominibus propriis, ὁ τῆς Ζεβδαῖος. (sc. υἱος.) In vocandi casu Job XXI. 15. seqq. Σιδωνίας Ιωάννης (sc. υἱός, f. βασίς Ιωάννη, Matth. XVI. 17.) LUCAS, qui in genealogia Christi C. III. a v. 23. ad v. 38. nomen υἱός semel exprimit, & deinde plusquam septuagies supprimit; superius v. 2 ejusd. cap. plene nominat Ιωάννην τὸν τῆς Ζαχαρίας υἱόν. Porro Act. I. 13. Luc. VI. 16. Ιεδας Ιακώβου, scil. ἀδελφός, quod supplevit ipse Judas initio epistolæ. Matth. I. 6. Bathsheba audit ἡ τῆς Ουρίας, sc. γυνή. Similiter Job. XIX. 25. Μαρία ἡ τῆς Κλωπᾶς, Uxor Cleopæ. Nota res est, eamdem ἐλλείψi frequentare profanos γενεαλογεῖται. v. c. ΣΩΤΕΝΕΛΟΣ ὁ τῆς Περσῶν, "Ακασος ὁ Πελίς (sc. υἱός.) Ολυμπίας ἡ Ἀλεξανδρεῖα, sc. μήτηρ. Εὐερπη ἡ τῆς Φοίνικος, sc. θυγάτηρ. qui & ipsi alias integre efferunt Δεάνοντας Ἄρεως παῖδες, Ιππόδαμεια τὴν Ονομάς θυγατέρα.

Post

u. t. λ.

Post nomina urbium propria, quibus subjicitur genitivus regionis, subintelligatur, oportet, ἡ πόλις. v. c. Matth. II: 1. Βηθλεὲμ τῆς Ἰudeias, (sc. πόλις, Luc. II: 4. aut κάμη, Job. VII. 42.) & Job. IV. 46. ἡ Κανᾶ τῆς Γαλιλαῖας. Act. XXII. 3. ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας, scil. πόλει. C. XXVII. 5. ἐis Μύρα τῆς Λυκίας, scil. πόλιν. Integre C. XIV. 6. Δύσδαι καὶ Δέρβη, πόλεις τῆς Λυκαονίας. Ita legitur Luc. XXIV. 49. Ἐν τῇ πόλει Ἱερεσταλήμ, pro quo brevius dicitur ἐν Ἱερεσταλήμ, Luc. II. 25. aut suppresso nomine proprio, κατ' ἔξοχην, ἐν τῇ πόλει, non secus atque Ἀσυ Athenæ, πόλις Alexandria itemque Byzantium, Urbs Roma absolute dicta fuit. Sed & deficient subinde γῆ, χώρα, χωρίον, τόπος, ὅτιος, & similia. v. c. Luc. I. 65. ἡ ὄρειν τῆς Ἰudeias, scilicet χώρα. Matth. III. 1. ἡ ἐρημὸς τῆς Ἰudeias, subaudiendi χώρα vel γῆ. Habetur enim & in mascul. gen. illud adjectivum Matth. XIV. 13. 15. XXIII. 38. ἐρημός ὁ τόπος, ὁ ὅτιος ἐρημός. Et adhuc evidentius supplet defectum ARRIANUS de exped. Alexandri M., Nilum commemorans, δι ἐρήμης πολλῆς γῆς φέοντα. Neque aliud nomen subaudiendum videtur, quando occurrit ἡ περίχωρος τῆς Ἱερείας, Luc. III. 3. ἡ περίχωρος τῆς Γαλιλαῖας, Marc. I. 28. ἡ περίχωρος τῶν Γαλαξηνῶν, Luc. VIII. 17. πᾶς τόπος τῆς περίχωρος, (scil. γῆς.) Luc. IV. 37. Nec fere aliter Marc. IV: 5. Τὸ πετρῶδες, scil. χωρίον, & vers. 16. τὰ πετρώδη, scil. χωρία, sic ἐπὶ τὸ αὐτὸῦ puta χωρίον. Act. II. 27. ἐis αἴδη, scil. ὅτιον, τόπον, μονήν. Ita passim HOMERUS, ἐis αἴδης, scil. δῶμα, quod ipse alias addidit. Job. XIX. 27. Act. XXI. 6. τὰ αἴδη, scil. ὀικήματα, quomodo τὸν ἴδιον ὀγρόν videre est Matth. XXII. 5. Occurrit Ebr. VI. 19. τὸ ἐσώτερον τῆς καταπετάσματος, scil. μέρος, quod exprimitur Eph. IV: 9. τὰ κατωτέρα μέρη τῆς γῆς. Sic Matth. XX. 21. 23. Luc. I. II. XXIII. 33. &c. ἐκ δεξιῶν, ἐξ ἐναντίων ἡ α-

εἰσερῶν, intellige μερῶν. Quippe leguntur & integre ταὶ δέξια μέρη, Job. XXI. 6. Neque aliter de manibus, η̄ δέξια, η̄ αριστερά, cum plene efficeratur Matth. V. & in Apocalypsi passim, η̄ δέξια χεῖρ, quemadmodum πέδαις δέξιος, ο̄ εὐάνωμος, Apoc. X. 2. itemque δέξιος ὀφθαλμός, δέξιον ὄτιον, δέξια στρεψάν, Matth. cap. cit. & Job. XVIII.

Post adjективum nomen deficit substantivum, habens notionem temporis. v. c. Matth. VIII. 16. ὁ ψίλος γενομένος, scil. ὥρας vel δεῖλος. illud adjicit MARCUS c. XI. 11. Οὐψίας ήδη ἔστις τῆς ὥρας. hoc autem (τῆς δεῖλος vocabulum) exprimit passim THUCYDIDES, LUCIANUS, AELIANUS, ceteri. Sic εἰς αὐτῆς, sc. τῆς ὥρας, illico. Matth. II. 16. ἀπὸ διετῆς, adde χρόνος. Quippe & ab HERODOTO L. II. plene effertur διετῆς χρόνος. Ita Luc. XXIII. 8. εἰς μανῆς (χρόνου,) & Act. XX. 11. ἐφ' ιανῶν (χρόνον.) Plene idem Lucas c. VIII. 27. ἐν χρονῶν ιανῶν. Non aliter occurrit ἐλλειπτικῶς II Petr. I. 13. ἐφ' ὅσον, quod plenius effertur Rom. VII. 1. Gal. IV. 1. ἐφ' ὅσον χρόνον. Luc. XXIV. 21. ἐφ' ἡ̄, scil. χρόνος. atque II Pet. III. 4. ἐφ' ή̄ς, scil. ήμέρας, quod et adjectum reperitur Col. I. 6. 9. Matth. XXVIII. 1. τῇ ἐπιφωτίσῃ, scil. ήμέρᾳ, quomodo HERODOTUS L. III. ἀμ' ήμέρᾳ διαφωτίσῃ.

Accedunt & aliae substantivorum ellipses. Quod Luc. XIV. 18. occurrit, ἀπὸ μᾶς πάντες κ. τ. λ. Supplent HERODIANUS Libr. I. πάντες ὡσπερ ἐν μᾶς φωνῆς. & DIO I LVIII. πάντες ἀπὸ μᾶς γλωσσῶν. h. e. uno ore omnes. Posit & subaudiiri ψυχῆς, γνώμης aut ψήφου, uno animo. Matth. II. 4. 19. Τελευτήσαντος τῇ Ἡρῷδῃ, videl. Biol. quum finierat vitam. Quam ellipsis adhibent etiam profani passim. Verum tamen & plene HERODOTUS: Κλεόνδες τελευτήσαντος τὸν Biol. Act. XVI. 14. Ebr. II. 1. προσέχειν τοῖς λαλημένοις, (τοῖς ἀνεφείσι,) I Tim. IV. 13. τῇ αναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ δίδασκαλίᾳ

συναλογία προσέχειν (scil. τὸν νῦν, ἢ τὴν διάφορον) attendere animum. Exempla, ubi adest νὺς, διάφορον vel γνώμην, suppeditat e profanis GUIL. BUDÆUS in *Commentariis Ling. Gr.*

Εἰκόνεις nominis β) adjectivi, et si sacris scriptoribus Græcis non aequa frequens, neque tam insoluta est. Ita saepius ἐλλειπτικῶς Πνεῦμα audit III:a Deitatis persona; plene ἀργον πνεῦμα, & geminato, ob majorem distinctionem atque emphasis, articulo, τὸ πνεῦμα τὸ ἀργον, *Joh. XVI. 26*. Occurrit in Aëtis Apostl. phrasis elliptica, λαλεῖν γλώσσαις, puta διαφόροις, πονηδαις, vel potius, quod ipsi sacri scriptores quandoque addunt, ἐτέραις ἢ πανταῖς. *Luc. XVIII. 4.* ἐκ ήδελησεν ἐπὶ χρόνον. scil. inacervi, (§. III. a) aut πολὺν. (*Mitth. XXV. 19*) Neque raro deest ἔκαστος. *Mitth. XXVI. 55.* & *Luc. XI. 3.* Καθ' ἡμέραν, scil. ἔκαστην, quod supplent nonnunquam Oratores Græci. Hinc ἡμέρα *Mitth. VI. 34.* a Nostrate, eamdem admittente ellipsis, redditur hvar dag. Sic etiam in ceteris loquendi formis, ubi κατὰ præpositio, ad tempus locumve relata, distributive accipi dicitur, pendet ille sensus ex ellipsis nominis ἔκαστος. v. c. κατ' ἔτος, (κατ' ἐναυτὸν,) κατὰ μῆνα, κατ' ἑορτὴν, κατὰ τόπος, κατὰ πόλιν, κατ' αἶνον, κατ' ἐκκλησιαν, κατὰ συναγωγὰς, κατὰ σάδιον (*Ac. ἔκαστον*,) κ. τ. λ. que sacris passim aut profanis scriptoribus significant quotannis, quotmensibus, singulis festis, locis singulis, &c. Plene DIO CASSIUS L. XLIII. κατ' ἔτος ἔκαστον. Ubi vero non subauditur ἔκαστος, κατὰ τὸν καρπὸν ἢ τὸν τέπον (*Joh. V. 4.* *Rom. IX. 9.* *Luc. X. 32.*) nihil est aliud, quam in tempore vel loca, circa tempus, ad locum: quomodo & accipi nonnunquam κατὰ πόλιν, in urbe, κατ' ὄπον, domi, e sacris scriptoribus observavit CHRISTIAN. SCHOETTGENIUS. Quibus paria sunt κατὰ τὴν χώραν, κατὰ τὴν ὁδὸν, *Luc. X. 4.*

X. 4. XV. 14. &c. & apud profanos, κατ' αὐγέσ, κατ' ἀργέσ. Si quis autem vice nominis ἐναπος velit subaudire πᾶς, res eodem recidit; siquidem & plene efftertur κατὰ πᾶν σάββατον. Act. XIII. 27.

Denique & supprimi videtur εἰς, μία, ἐν, cuius ellipsis, post BEZAM & VORSTIUM, CHRISTIAN. SIGISM. GEORGII (in *Vindiciis N. T. ab Ebraismis*, p. 183.) admittit Matth. XV. 23. ὁ δὲ ἐν ἀπεκριθῇ αὐτῷ λόγον, (sc. ἔνε). Quam & agnovit vernaculaus interpres, ita vertendo: *Han svarade henna icke ett ord.* Cum dictione sacri scriptoris congruit illud POLYBII (in excerpt. legat.) ἐδὲ λόγον (sc. ἔνε) ἐπιδέχοντο πᾶς αὐτῶν. neque unum verbum ab iis volebant accipere. Huc etiam nonnulli referunt istud: ὡς ἐπειν, (sc. ἐν.) Ebr. VII. 9. quod concordare arbitrantur cum dicendi ratione HERODOTI in *Euterpe s. L. II. C. XXXVII.* ὡς ἐπειν λόγω, sc. ἐν. ut uno verbo dicam. Unde in ipsa Græcia natas has quidem ἐλεῖψεις, apud Sacros N. F. scriptores nihil arguere Ebraismi, contendit I. c. laud. GEORGII.

§. IV. Ad ἐλεῖψεις pronominum transeuntes, non jam moramur primitivi pronominis, ante tres verborum *personas*, defectum; utpote quod, ex linguae genio, sèpius rectiusque abest, quam adest; nisi quod, ad majorem distinctionem aut emphasin, eleganter nonnunquam redundet. Non raro supprimitur εὑτος vel ἐκεῖνος. v. c. Marc. XIV. 35. Προσῆχετο, ἵνα παρέλθῃ ἀπ' εὗταις η ὥραι, scil. εὗται vel ἐκεῖνη, quod alias, de certo ac definito tempore, exprimi solet. Aliquando etiam ad verba, (in primis vero ad participia idōν, ἀκέστας, γνώς,) subauditur accusativus pronominis neutro genere: Marc. X. 14. idōν δὲ (τέτο) ὁ Ἰησος, η γνώστης. Matth. IX. 12. ἀκέστας (ταῦτα,) εἴπειν αὐτοῖς. Act. IX. 30. ἐπιγγόντες (τέτο) οἱ ἀδελφοὶ κ. τ. λ.

Nimirum agitur de certa re percepta cognitaque, cuius præcesserat mentio. Ad hæc scriptoribus in primis Atticis receptissimus est pronominum ἔτος, ἐκεῖνος, ante articulum postpositivum, ista velut absorbentem, defectus; quem & adhibent sacri. v. c. *Luc.* IX. 36. εἰδὲν ὃν ἐωράνασσον. i. e. ἐδὲν τέτων, (*ἐνειλών*,) & vel ὃν ἐωράνασσον. Porro crebraen & sollemnem, ad plurima verba, ellipsis pronominis εἰστε, in accusandi casu subintellecti, eamque Sacris scriptoribus cum profanorum probatissimo quoque communem, adeo copiose explanavit laud. *BOSIUS* p. 61. sq. ut actum ageremus, si qua ejus phrasew^s exempla adponere induceremus in animum. Tandem & pronomen indefinitum τις, τι, omittitur. v. g. *Matt.* XXIII. 34. ἐξ οὐτῶν (των) ἀποτελεῖται, κ. τ. λ. *Aet.* XXI. 16. συνῆλθον δὲ καὶ (τινες) τῶν μαθητῶν ἀπὸ Καισαρείας. Neque aliter cum genitivo verba construere Atticos, pronomen indefinitum subaudientes, nos edocent, propositis exemplis, *PERIZONIUS* ad *Aelian.* *KUSTERUS* ad *Aristophan.* *SCHOETTGENIUS* ad *Bosium*, ceteri. Nobis erit satis unus locus *ÆLIA-NI* πομιλ. 150. L. XII. c. IX. Τιμοτας, ὁ Κλαζομένιος, ἢ τῶν αγαθῶν αὐδεῖν. Quare dictam ellipsis, ubi a Sacris scriptoribus adhibetur, ab Ebraismo jure vindicat, adversus *VORSTIUM*, laudatus *GEORGII*, libr. cit. p. 185. Ita & *Marc.* II. 1. δι ἡμερῶν, puta την. efter nägra dagar, ceu reddit optime Suecus Interpres.

§. V. Progradientibus nobis ad ellipsis verbi, primum sece offert verbum substantivum τινει, quod omnium sc̄ipissime Sacris &que ac protanis auctoribus, βραχιλογιας ἔνει, ἐδείπει, idque, haut sine emphasi, in sententiis, adagii quid habentibus, aliisve apophthegmatis; v. c. Συληγον σοι πρὸς πεντε λακτικεν. *Aet.* IX. §. Δέιος ὁ ἐγγόνης τε μισθον αὐτε. I. *Tim.* V. 18. Πάντος καθαρα τοις καθαροις. *Tit.* I. 15. Καλὸν τὸ ἄλας, *Marc.*

IX. 50. Ἐχθροὶ τῇ αὐθεώπῃ, οἱ ὄμισκοι αὐτῷ. *Matth.* X.
 36. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, η̄ δὲ σάρξ αὐθεντίς. *c. XXVI.*
 41. Τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας, θάνατος. *Rom.* VI. 23.
 Τὸ κέντρον τῇ θανάτῳ, η̄ ἀμαρτία. *I Cor.* XV. 56. &c.
 Item in eroretatibus ἐμφασιωτέροις. v. c. Πᾶ σε, θάνα-
 τε, τὸ κέντρον; πᾶ σε, ἄδη, τὸ νῦνος; *I Cor.* XV. 55.
 Tis μετοχή δικαιοσύνη καὶ αἰνομία; tis κοινωνία φωτὸς πρὸς
 οὐκότος; tis συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελισάριον; tis μερὶς πιστῶ-
 μετὸς ἀπίστης; tis συγκατάθεσις ναῷ Θεῷ μετὸς εἰδώλων;
II Cor. VI. 14, sq. Adde *Matth.* XIII. 54. 56. ubi
 mirantes Judæi quærunt: πόθεν τέτω η̄ σοφία αὕτη;
 Non aliter protanos passim γνωμολογεῖντας loqui, nota-
 res est. Ita HOMERUS. Υκάγαθὸν πολυκοιρανίν. *Ia. B.*
 v. 204. Eadem est ellipsis in versu EPIMENIDIS,
 quem suum fecit Apostolus: Κερῆτες ἀεὶ ψεῦσαι, κ. τ. λ.
Tit. I. 12. Denique & in votivis salutantium formulisti:
 ὁ Κύριος μετὰ σε. χάρις υἱὸν καὶ ἐιρήνη. Ἔιρήνη τῷ ὄντι
 τέτω. (*sc. ἔσω.*) *Luc.* I. 28. X. 5. XXIV. 36. &c. Ceter-
 rum & citra dicendi genus apophthegmaticum aut pa-
 theticum deficit verbum substantivum. v. c. in numero
 generationum ineundo, *Matth.* I. 17. πᾶσαι ἡι γενεαὶ
 ἀπὸ Αβραὰμ Ἰως Δαβὶδ, γενεαὶ δεκατέσσαρες. (*ἔισι*) κ. τ. λ.
 Porro, cum Græcis familiarissima sit verborum con-
 jugatio periphrastica, horum participiis adjungendo ver-
 bum substantivum; (v. c. *Luc.* V. 16. seqq. αὐτὸς ἦν ὑπο-
 χωρῶν, ἦν προσευχόμενος, ἦν διδάσκων, itemque μοχὴστα
 καθήμενοι, ἦσαν ἐληλυθότες, κ. τ. λ.) quandoque solum
 ponitur participium, verbo substantivo, quod ordina-
 rie adjectendum erat, omisso: v. c. *Luc.* c. cit. v. 18.
 id, ἀνδρες φέροντες ἐπὶ ιλίου ἀνθεώπον. ubi non fecus, ac
 comm. anteced. ad participium locus esset verbo ἦσαν.
 Adde *Ebr.* XII. 15. μή τις υἱερῶν (*scil. η̄*) ἀπὸ τῆς χά-
 ρεως. Quam ellipsis si admiserimus *Apoc.* II. 26. & III.
 12. 21. Ο νῦνον, ποιήσω αὐτὸν σύλον ἐν τῷ ναῷ τῷ Θεῷ.
 κ. τ. λ.

π. τ. λ. (ita ut integre sit efferendum: ὅστις δὲ γίνεται)
 non est, ut inesse putetur his locis τὸ ἀνανόλογον.
 Nec facile citra ellipsis intellexerit quis loquendi for-
 mas profanorum quorumdam auctorum, σολομοφανές
 et præ se ferentes; de quibus confr. JOH. VERWEY
in nova via docendi Græca, L. VI. Cap. X. §. II. p. 254.
 Nonnunquam supprimitur γίνομαι, quod ad verbum sub-
 stantivum proxime accedit. *Marc. XIV. 36.* 8 (supple
 γένοιτο) τι ἐγώ θέλω, αλλὰ τι σύ. nihil notius Paulina
 dicendi forma: μὴ γένοιτο. confr. FRANC. VIGERUS
de Gr. dictionis idiotismis, p. 122, sq. Att. V. 4. 9.
 Τι ὅτι ἔθετο εἰν τῇ καρδιᾳ σε τὸ πρᾶγμα τέτοι; Τι ὅτι οὐ-
 φωνήθη ύμιν κ. τ. λ. Integre JOHANNES c. XIV. 22.
 Τι γέγονεν, ὅτι, κ. τ. λ. Ad ceterorum verborum ellip-
 sis transeuntes, allegamus agnitam a plerisque ellip-
 sis *imperativi verborum* δέοντα, βλέπετε, (una cum con-
 junctione ἵνα vel ὅπως deficiente,) ante μὴ prohibentis,
 cum *subjunctivo constructum*. v. c. μὴ φοβηθῆς. μὴ ἀ-
 ψῃ, μηδὲ γένουται, μηδὲ θίγηται. Coloss. II. 21. &c.
 i. e. ὅραι, ἵνα μὴ φοβηθῆς, κ. τ. λ. I Cor. XVI. 11. μή-
 τις Τιμόθεον ἐξετενήσῃ. i. e. βλέπετε, ἵνα μὴ τις ύμιν κ.
 τ. λ. confer comma præcedens, unde hæc possit ar-
 cessere. Quemadmodum & aliis locis, suppressio dun-
 taxat ἵνα, plenius ita se habet oratio: Οράτε, μὴ πατα-
 φρονήσητε ἐνός κ. τ. λ. Matth. XVIII. 10. Οράτε, μὴ τις
 κακὸν αὐτὶ ποιεῖ αἴποδῶ, I Tbeff. V. 15. βλέπετε, μὴ πλα-
 νηθῆτε. Luc. XXI. 8. Ο δοκῶν εἰσένειται, βλέπετω μὴ πέσῃ,
 I Cor. X. 12. Quorsum & spectat Johannæus locus, ἐλ-
 λειψιν licet habens aut αἴποσιώπηται, sic tamen impera-
 tivum illum exprimens: ὅραι μὴ. Apoc. XIX. 10. XXII.
 9. i.e. ὅραι, ἵνα μὴ ποιήσῃς, cuius αὐτιθετον habetur Ebr.
 VIII. 5. ὅραι ποιήσῃς. Attici profani similiter loquuntur;
 in quibus THEOPHRASTUS c. VIII. elliptice: σὺ μὴ
 ἐπιλαθῃ, οὐ μέλλει λέγειν. &c. II. integre: ὅραι, μὴ σὺ

πιστεύης τοιαύται. Quibus adde c. XXV. ὅπως ἄλλως μη
ἔσαι. plene: ὥρα, ὅπως κ. τ. λ. Vide, ut ne fiat aliter.
Quippe est oratio directa τῇ υπερηφάνῃ, satis pro im-
perio facientis verba, quae μημητιῶς, ut fere solet, in
characterismo illo profert laudatus auctor. Quod vero
is ὅπως cum indicativo jungat, non est præter morem
Atticum; quamquam pene frequentius est regimen sub-
junctivi aut optativi. Act. IX. 11. Οὐ Κύριος πρὸς αὐτὸν,
scil. ἐπίπε. quod ex anteced. comm. repetendum. Cu-
jusmodi verbum si quis, ὡς ἐν παρεγγέλσει, subaudire
velit Luc. V. 14. non male consulet, opinor, sensui
ejus loci, quem subita conversio orationis & varietas
personæ difficilem reddit: Αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μη-
δεὶ ἐπεῖν. ἀλλ' (ἔφη, inquit, ait,) ἀπελθὼν δεῖξον σεαυ-
τὸν τῷ ιερῷ, καὶ προσένευκε &c. h. e. vetuit, ne cui e-
nunciaret; qui uabiens, inquit, ostende tete Sacerdo-
ti, & sacrificia &c. Nimirum directa orationis forma
recitantur verba ipsius Christi. In cujusmodi quidem
adlegatione verborum alterius, intersertum. Φροντίζει
Ebr. VIII. 5. quomodo & Luc. XXI. 10. ἐλεγεν
αὐτοῖς, inter vocabula τότε ἐγερθῆσται κ. τ. λ., ὡς διὸ
μέσος positum ingeniose putat in not. ad h. l. IS. CA-
SAUBONUS; non fere aliter ac Romani adsolent in-
serere suum illud inquit vel ait. Sed vero ceteri inter-
pretes adverbium temporis eo loco ad ἐλεγεν, non ad
sequentia, referunt. Sunt & aliæ verborum elliptes.
Matth. V. 38. ὁ φθαλμὸν αὐτὶ ὁ φθαλμός, ὁ δόντα αὐτὶ ὁ-
δόντος, supple δώσεις vel ἀποδώσεις, idque convenien-
ter Ebræo textui, qui h. l. adlegatur. I Cor. V. 12. Τί
μου; supple διαφέρει, aut προσήκει, quæ verba profani
similiter modo suppressimunt, modo exprimunt. Matth.
XXVII. 25. τὸ ἄιμα αὐτοῦ ἐφ ἡμᾶς, scil. ἐλθέτω. Act.
XLIIX 6. τὸ ἄιμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν. sc. ἐλθέτω,
& potius τραπέσθω, quod adhibet ARISTOPHANES Ne-
φελῶν

Φελῶν *Aet. I. Sc. I.* p. m. 84. - - Τὰ δὲ χρέα τὰυτα
Ἐις τὴν κεφαλὴν ἀπαντα τὴν σὴν τρέψεται, qui & ipse alias
ellipticam adhibet imprecandi formam, *Πλάτω Aet. II.*
Sc. V. p. 36. ἐς κεφαλήν σοι, (scil. τραπέθω τὸ καπόν.)
Demum in adseverandi jurisve jurandi forma locum
habet ellipsis verbi. *I Cor. XV. 31.* νὴ τὴν ὑμετέραν καύ-
χησον, scil. μαρτύρομαι, (vel forte ὄμνυμι, quod adcausa-
tivo jungunt, suppressa, ut videtur, præpositione, cum
profani scriptores, tum JACOBUS Ep. c. V. 12. μὴ
ὄμνυετε τὸν ἡρακλὸν, μήτε τὴν γῆν.) Neque aliud verbum
reticent profani deastrorum cultores, quando jurant ἐλ-
λειπτῶς νὴ τὸς Θεὸς, μὰ Δία, & μὰ Απόλλωνα, νοὶ μὲν
τόδε σκηνήτερον, &c. qui & sèpius ad isthac exprimunt
τὸ ὄμνυειν.

§. VI. Porro ad ellipsis *Participiorum* accedentes,
observamus, ut ipsa verba εἰναι & γινεθαι, de quibus
§. V. ita & horum participia crerbo deficere; idque
in primis post articulum *præpos.* Rom. VIII. 1. οἱ ἐν τῷ
Χριστῷ. quod c. XVI. 11. profertur integre: οἱ ὄντες ἐν
Κυρίῳ. Ita ὁ νῦν (ῶν) καιρὸς, η σήμερον (θόσα) ημέρα, η ἀυ-
γεῖον (ἐσομένη,) Rom. VIII. 18. *Aet. XX. 26. &c.* Πάντες
οἱ ἐν τῇ ὥμιλᾳ, οἱ ἐν τῆς Καισαρεὶς ὥμιλα, (sc. ὄντες.) *Mattb.*
V. 15. & *Philipp.* IV. 12. Τά τε ἐν τοῖς ἡρακλοῖς καὶ τὰ
ἐπὶ τῆς γῆς, & τὰ ἄνω, τὰ πάντω, (sc. ὄντα.) *Eph. I. 10.*
Coloss. III. 1. 2. &c. Quemadmodum & passim Attici
profani: οἱ νῦν σενθρωποι, οἱ ἐν τῇ πόλει, τὸ ἐν τῆς πό-
λεως ἐφόδιον, τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια, &c.
quæ cuncta sunt laudati *THEOPHRASTI. Mattb. IX.*
33. ἐδέποτε ἐφάνη ἔτως (subaudi eum Hug. GROTIO
in h.l. γενόμενόν τε) ἐν τῷ Ἰσραήλ. Id enim videtur ad-
commodatius, quam, quod subaudiunt alii, ποιῶν aut
θεσπεύον. Posset & *Luc. XII. 38.* admitti hæc ellipsis:
ἔσσεν ἔνη ἔτω, sc. γενόμενον. Sicuti verbum λέγειν, de
quo supra, ita ejus participium deesse videtur *Mattb.*

XXVI. 54. οἱ γραφαὶ, (sc. λέγοσαι,) ὅτι ἔτω δεῖ γενέθαι. Quod *Marti* III. 17. brevius dicitur, ὁ ἐσι, plene habetur cap. V. 41. XV. 22, 34. ὁ ἐσι μεθεμηνεύμενον. II Cor. VIII. 15. ὁ τὸ πολὺ, (sc. ἔχων,) εἰς ἐπλεόναστε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, (ἔχων,) εἰς ἥλαστοντε. Quod particium (ἔχων) similiter a profanis supprimi ostendit BO. SIUS p. 76. *Luc.* XIV. 32. τὰ πρὸς εἰρήνην, & comm. 28. τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν. (sc. αὐτόνοτα, vel ἐπιτίθεται, quæ subinde adduntur a profanis.) *Marc.* XIV. 43. Οὐλος πολὺς παρὰ τῶν Ἀρχερέων κ. τ. λ. subaudi ἀπεισαλμένος. Plene effertur απεισαλμένος παρά την, *Joh.* I. 6. & alias.

§. VII. Pergimus ad *Adverbia*, visuri, ubi & hæc desint. Post similitudinis notam ὡς, deficit interdum correlatum adverbium ἔτως. *Mattb.* VI. 10. ὡς ἐν ἀραιῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, plene ἔτω καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Supplet defectum, & ambas particulas, ὡσπερ, ἔτω, se mutuo respicientes, exprimit PAULUS *Rom.* VI. 19. Deest μᾶλλον, sequente ἢ, *Marc.* IX. 43. 45. 47. Καλόν σοι ἐσι, μᾶλλὸν (χωλὸν, μονόφθαλμον) εἰς τὴν ζωὴν ἐσελθεῖν, ἢ τὰς δύο χεῖρας (τὰς δύο πόδας, δύο ὄφθαλμος) ἔχοντας ἀπελθεῖν εἰς τὴν γέννων. pro καλόν σοι μᾶλλόν ἐσι κ. τ. λ. Quomodo etiam integre occurrit ejusd. cęp. comm. 42. Καλόν ἐσιν αὐτῷ μᾶλλον. it. & *Aet.* XX. 35. μακάριον ἐσι δίδοντας μᾶλλον ἢ λαμβάνειν. Supprimitur &c. μόνον, in primis sequente ἀλλά. v. c. *Marc.* IX. 37. ὃς ἔαν ἐμὲ δίξηται, εἰς ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ τὸν ἀποσείλαντά με. h. e. 8 μόνον ἐμὲ δέχεται, μὴ φάνει τὸς φίλες, (ἀδελφοίς, συγγενεῖς, γέιτονας πλεούτες,) ἀλλὰ καλεῖ πτωχούς, ἀναπήρους, χωλαῖς, τυφλάς. i. e. μὴ φάνει μόνον τὸς φίλες. Quippe hic locus, ut multi passim alii, involvit comparisonem, qua mutuae inter ditiores necessitudinis atque amicitiae iudiciis præferuntur beneficia, in egenos miserisque collata;

lata; ut quæ citra spem humani *άνταποδόμεστος*, ipsius Dei caussa, præstantur. Quia vero minime id agitur his verbis, ut opulentiorum civium, consanguinitate aut vicinia inter se junctorum, amicitia prohibeatur & convictus; neceste est, ut μόνον subintelligamus. *confr. HUG. GROTIUM* in *not. ad h. l. Philipp. II.*

4. μὴ (subaudi μόνον) τὰ ἐκποτῶν ἔκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἔκαστος. *Rom. IV. 9.* ὁ μακαριστὸς ἔρως ἐπὶ τὴν περιτομὴν (μόνον,) οὐ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρεβυσίαν; Quibus locis deesse μόνον, prodit evidenter καὶ utrobique subiunctum. Quare postremum locum, interserto *al-*
lenast, rite supplevit *SU. INTERPR.* Cujusmodi omissionem in *PLATONE* etiam, *THUCYDIDE* ac *SOPHOCLE* reprehendunt *ANTON. BLACKWALL* in *Crit. Sacr. N. T.* p. 62. & in *notis* adjectis *WOL-*
LIUS; quibus addatur *BOSIUS*, p. 135, seqq. *MH* *in-*
terrogantis subauditur *Matth. XI. 3.* οὐ οὐ δέχομενος;
XXI. 16. ἀκέεις, τι ἔτοι λέγεται; Plenius ἔρωτημα occurrit *Job. XVIII. 17.* μὴ καὶ οὐ ἐν τῶν μαθητῶν οὐ τῷ ἀν-
δρώπῃ τέττας; it. *Aet. VII. 28.* μὴ ἀνελεῖν με οὐ θέλεις;
Ut nihil jam dicamus de *adverbio caussali* ἔνεκα vel ἔ-
νεκεν, ante *infinitivos*, *articulum* habentes, interdum
quidem expresso, (*II. Cor. VII. 12.* ἔνεκεν τῷ φανερῷ θῆ-
ρᾳ τὴν σπεδὴν ἡμῶν κ. τ. λ.) sed frequentius suppresso;
v. c. Matth. II. 13. Ζητεῖν τὸ παιδίον, τῷ απολέσαι αὐτό.
c. XI. 1. μετέθη ἔκειθεν, τῷ διάσκειν καὶ ηγέρουσεν ἐν ταῖς
πόλεσι. Plene: ἔνεκεν τῷ απολέσαι, ἐν τῷ διάσκειν, ἐν τῷ
ηγέρουσεν. Quomodo & *genitivos nominum*, deficiente
ἔνεκεν, sa penumero ἐλεγτηνῶς positos, adjungi verbis,
eum casum non per se adscendentibus, tritissima Criti-
corum est observatio.

§. VIII Neque desunt in libris N. F. exempla o-
missiarum *Conjunctionum*. Quenammodum post ἔσται &
θέλειν, (*Aphor. III. §. V.*) ita & post verbum θέλειν
quam

quam s^epissime subaudiendum est *iv. v. c. Matth. XX. 32. & Marc. X. 51.* Τι θέλεις ποίησω; i. e. ήνα ποίησω. Nempe sic adloquitur CHRISTUS cæcum Bartimaeum, qui plene respondet: ήνα αναβλέψω. (*Marci l. c.*) Sic & integre c. X. 35. Θέλω, ήνα ποίησης. Deficit itidem αἰδί. v. c. Jubet PAULUS Tit. II. 3. πρεσβύτερος ἔνεστι μὴ διαβόλος, μὴ ὄνω πολλὰ δεδελμένος, καλοδιδοκόλος. Frequens usus conjunctionis αἰδί, præcedentibus particulis negativis opponi solitæ, facile nos admonet, hæc plenius ita posse effterri: μὴ διαβόλος, μὴδὲ ὄνω δεδελμένος, αἰδί καλοδιδοκόλος, i. e. non columnatrices, neque compotries, sed, e contrario, honestatis magistras esse debere vetulas mulieres. Multo adhuc familiarius in N. F. est ασύνθετοv, s. copulae καὶ defectus; quo profanis itidem oratoribus nihil antiquius. Ita, nulla intercedente copula, junguntur non solum συνώνυμα, (*Marc. VIII. 15.* ὁράτε, βλέπετε. cum plenius in eumdem sensu exstet *Matth. XVI. 6.* ὁράτε καὶ προσέχετε.) Sed & disparata; in primis, quando horum sit inductio. (v. c. I Tim. III. 16. Tit. II. & III. ac tantum non ubique locorum.)

§. IX. Ut Præpositionum fere, quam ceterarum invariabilium particularum, frequentior apud scriptores Græcos est ellipsis, ita hæc jamdiu diligentius annotata fuit & copiosius tradita ab his, qui vel observationibus ac regulis Græcam dictionem in universum, vel certos auctores libris commentariis illustrarunt. Quare nos præpositionis defectum paucissimis e N. F. exemplis communiemus, quando hanc in rem longe plurima possent adferri. Defective, sacris passim ac profanis, ἐν τρόπον. integre Act. XXVII. 25. ΚΑΘ' ἐν τρόπον. Quemadmodum & alias κατὰ πάντα τρόπον, κατὰ μήδεν τρόπον. (*Rom. III. 2. II Thess. II. 3.*) Itaque necesse est, ut κατὰ subintellexerit JUDAS v. 7. τὸν ὅ-

μοιν τρόπον. Ellipticam loquutionem *Matth.* XX. 2. τὴν ἡμέραν, & *Aet.* V. 42. πᾶσαν ἡμέραν, supplet eadem præpositio; diciturque integre καὶ ἡμέραν, κατὰ πᾶν σάββατον. (v. supra §. III. β). Tι, (rogantis causam, aut exprobrantis,) ellipsis habet. *Matth.* VI. 28. XXII. 18. τί μεριμνᾷς; τί με πειράζετε; integre c. XIII. 10. ΔΙΑ τί ἐν παραιβολais λαλεῖς; & c. XIV. 31. ΕΙΣ τί ἐδιστασας. In duratione temporis exponenda supprimitur *EPI.* v. c. *Marc.* VIII. 2. ἵδη ἡμέρας τρεῖς. exprimitur autem *Luc.* IV. 25. ἐπὶ ἑτη τρία καὶ μῆνας ἔξ. Quem præpositionis illius usum, exemplis profanorum confirmat HENR HOOGEVEEN in notis ad Vigerum de Idiotismis Gr. dict. p. 453. Sed & in causali significatu suo ἐπὶ (propter) deficit *Luc.* VIII. 52. Κοπτεδαι τινα. adest vero *Apoc.* I. 7. κόπτεδαι ἐπὶ τινα. Tandem deest in significatione potestatis & munieris, ubi genitivum regit; idque post verba dominandi: v. c. *Luc.* II. 2. III. 1. ἡγεμονέουντος τῆς Συρίας Κυρηνίας τετραρχῶντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδε. &c. ac passim ἀρχεν κυριεύει τῶν ἔθνων. i. e. ἐπὶ τῆς χώρας, ἐπὶ τῶν ἔθνων. Plene *Matth.* II. 22. Αρχέλαος βασιλεὺς ἐπὶ τῆς Ιudeas. sic ἔχει ἐφ' αὐτῶν βασιλέα, *Apoc.* IX. ἐποιει ἐπὶ τῆς γῆς, *Act.* VIII. 27. ὁ ἐπὶ τῇ κοιτῶν τῷ βασιλέως, (cubicularius regis,) c. XII. 20. Quod deest *Marc.* VI. 15. εἰς τῶν προφητῶν, suppletur c. IX. 17. εἰς EK τῇ ὄχλῳ, & *Matth.* XXV. 2. πέντε ἔξ αὐτῶν. Sic *Matth.* IX. 3. τινὲς τῶν γερμανικῶν, sed *Rom.* XI. 14. τινὲς ἔξ αὐτῶν. Deest ΠΕΡΙ I *Cor.* IX. 9. μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ; nam plene dicitur: & μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. *Joh.* X. 13. Sic Elliptice *Matth.* XVIII. 27. σπλαγχνιδεῖς ὁ Κύριος τῇ δέλᾳ, plene c. IX. 36. ἐσπλαγχνιδη περὶ τῶν δέλων. Elliptice *Matth.* XIII. 29. ἅμα τοῖς ζελατοῖς ἐγένεν τὸν σίτον. (quomodo etiam ἄμεμοι, ἀμετ τῷ ἦσι, ἀμὲ ἡμέρας ἤκει, apud ARISTOPHAN. THUCYD.

THEO-

THEOPHRAST. XENOPH. ceteros.) & integre
I Th. ff. V. 10. ἀριστερά ΣΥΝ Χριστῷ ζῆν. Ad nomina, temporis notionem habentia, deficit EN. v. c. τῇ ἡμέρᾳ, τῇ νυκτὶ, Lnc. XIII. 16. &c. pro quibus alias plene legitur ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν τῇ νυκτὶ, ibid. v. 31. C. XIV. 5. Marc. XIV. 27. &c. Sed & abest ἐν ante alios dativos, quos vulgo disunt adverbiascere. v. c. παρέργοις λαλεῖν, passim in Evangelio JOHANNIS, qui c. VII. 4. integrum effert ἐν παρέργοις. (Quemadmodum ἐν αἰληθείᾳ, ἐν δόλῳ, ἐν δικαιουντῃ, ἐν αδιναι, &c. quae circumscriptibunt adverbia Latinorum: libere aut aperte, vere, dolose, &c.) Neque secus apud protanos dativi s̄epe subintellectam habent præpositionem ἐν vel σύν. v. c. δικῇ, σπερδῇ, κλαγγῇ, σιωπῇ, &c. Post verba quedam copie aut inspirae deest ΠΑΠΟ, v. g. Job. II. 7 γεμίζειν τὰς υδρίας υδατος. plene I Luc. XV. 16. γεμίζειν τὴν κατίλαν αὐτὸν τὸν κεφαλῶν. &c.

APHOR. IV.

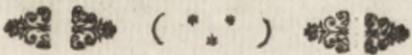
Deprehenditur etiam in codice Græco N. F. duarum aut plurium vocum, simul suppressarum, carumque membrum aliquod orationis quandoque constituentium, ἔλλειψις.

Inter exempla, singularum orationis partium ellipsis illustrantia, obtulere se jam nonnulla, e quibus plurium vocum defectus eadem opera colligi possit. His addimus e plurimis pauca, quae sequuntur. Matth. IV. 25. Ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ Δεκαπόλεως, &c. καὶ πέραν τῆς Ιορδάνεως. haut dubie sensus est: καὶ απὸ τῆς χώρας πέραν τῆς Ιορδάνεως ὄντος. (κειμένης.) qua quidem ratione hic locus non incommodè supplebitur. Luc. XIII. 9. Καν μὲν (ἢ συκῆ) ποιήσῃ καρπὸν, (subaudiē ἐσαι, καλῶς ἔχει,

aut

aut simile quid.) εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκπονήσεις αὐτῆν. Quæ hic locum habet, membra ellipsis, quæque ante suppletam ellipsis, deesse videtur consequitio, BLACKWALLO judice in cit. lib. v. 60, sq. Græci moris est, & Atticam habet elegantiam. Et certe dicendi formis, ἀναταπόδοτον ἢ ἀνακόλυθον τι præferentibus, indullisse non raro Græcos oratores & poëtas multo probatissimos, obvia passim exempla nos edocent. Vide ipsius HOMERI IA. A. 135, seq. Inter particulas ἀλλ' ἵνα, quas jungere in primis JOHANNI familia re est, ἔλειπει interserendum aliquod membrum: Job. I. 8. de Johanne Baptista: Οὐκ ἦν ἑκεῖνος τὸ φῶς, αὐτὸς (εἰς τέτο θλίθεν,) ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τὴν φωτός. Job. XV. 25. Αλλ' (ἐγένετο τέτο, vel e comm. præced. μεμισήκασιν ἐμὲ,) ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος π. τ. λ. I Job. II. 19. ἐκ τούτου εἴτε ἡμῶν. (οἱ αὐτοχρεῖοι) εἰ γάρ τοι εἴτε ἡμῶν, μεμενήκεσσον δέ με τούτους εἴτε ἡμῶν. αὐτὸς (repete ex antecedentibus εἴτε ἡμῶν εἴτη θλίθεν,) ἵνα φανερωθῶσιν, ἕτι ἐκ εἰσὶ πάντες εἴτε ἡμῶν. Ita Marc. XIV. 49. αὐτὸς (subaudi ex Matth. XXVI. 56. τέτο ὄλον γέγονεν,) ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ. II Petr. II. 1. 3. mentio sit τῶν ψευδοδιδασκάλων, divinitus puniendorum. Seq. commata (4. 5. 6.) continent αὐτολογίας, adductis illustrioribus vindictæ divinæ ὑποδειγμασιν. Εἰ γάρ, inquit, ὁ Θεὸς αἰγγέλων αἴμαστησάντων ἐκ τοῦ φεισατο, &c. Καὶ (εἰ) αἴρχαις πόσμος (αἰσεβῶν) ἐκ τοῦ φεισατο, &c. Καὶ (εἰ) πόλεις Σοδόμων καὶ Γοριέρρων τεφράσις καταστροφῇ κατέκανε, &c. Deinde, facta ad historiam liberati Loti transitu, sententiam relinquit vacuam hac apodosis, quæ ex argumento & instituto Apostoli intelligi facile possit & subaudiri: ἐδὲ τέτων (τῶν ψευδοδιδασκάλων) φεισεται ὁ Θεός.

Θεῷ δόξα.



Elegantissimæ hujus dissertationis AUCTORI,

DN. ISAACO SEVALLIO.

Quum in præsens id agis, Amice honoratissime,
ut concinnatum a Te specimen Academicum
publico subjicias eruditorum examini; ab officio
meo non alienum duco, verbis licet paucioribus,
mentis tamen affectu locupletissimo, factas sane non
vulgares in sanctiori literatura Tibi congratulandi
progressiones. Quippe dum heic versaris in argumen-
to, non minus utili, quam laboris ac difficultatis ple-
no, vel maxime Tuam Divinissimis Oraculis perscrutandis
consecratam ostendis operam; atque ita in
compendio *Ellipsiologiam* Græcam N. F. exhibes, ut,
Te in his literis diu multumque desudasse, prodas
quam apertissime. Mihi vero nihil solennius erit,
quam ex animo precari, velit Deus O. M. laudatissi-
mis conatibus Tuis ita adesse, ut hi in Ipsius gloriam,
Honoratissimorum Parentum Tuorum solatum, de-
nique in Tuum olim ac multorum vergant emolu-
mentum.

SAM. TERSERUS.